

Visu laiku labākie Ziemassvētki

PREZIDENTS TOMASS S. MONSONS

Šajā laikā radiopārraides ir papildītas ar Ziemassvētku mūziku. Savā sirdī es bieži atgriežos mājās un aizgājušajos Ziemassvētkos, kad klausos dažas no manām iemīļotākajām Ziemassvētku dziesmām, tādas kā šī:

*Ak, nav labākas vietas par mājām,
Kur pavadīt svētkus, jo nav nozīmes tam,
Cik tālu prom tu klejo.
Ja vien vēlies būt miljonkārt laimīgs,
Svētkos nekas nevar pārspēt
Mājas, mīlās mājas.¹*

Kāds rakstnieks teica: „Atkal Ziemassvētki—pastāvīgais atgriešanās brīdis. Šis laiks, kas atšķiras ar tā noslēpumainību, noskaņu un burvestību, šķiet, atrodas ārpus laika. Viss, kas ir dārgs, kas ir paliekošs, atjauno savu iespaidu uz mums: mēs atkal esam mājās.”²

Prezidents Deivids O. Makejs (1873–1970) paziņoja: „Patiesa laime nāk tikai tad, kad citi tiek darīti laimīgi—praktisks pielietojums Glābēja mācībai par dzīves

zaudēšanu un tās atgūšanu no jauna. Īsumā, Ziemassvētku gars ir Kristus gars, kas liek mūsu sirdīm kvēlot brālīgā mīlestībā un draudzībā un kas mudina mūs uz labiem darbiem.

Tas ir Jēzus Kristus evaņģēlija gars, un paklausība tam nesīs mieru virs zemes, jo tas nozīmē labu prātu pret visiem cilvēkiem.”³

Došana un nevis saņemšana atklāj Ziemassvētku garu pilnā plaukumā. Ienaidniekiem tiek piedots, draugi tiek pieminēti, un Dievam tiek paklausīts. Ziemassvētku gars apgaismo dvēseles skatlogu, un mēs lūkojamies caur to uz pasaules aizņemto dzīvi, un mums kļūst svarīgāki cilvēki, nevis lietas. Lai uztvertu „Ziemassvētku gara” patieso nozīmi, mums būtu jānomaina vārds „Ziemassvētki” uz „Kristus”, lai galu galā sanāktu „Kristus gars”.

Atceroties Viņu

Kad mūsos mājā Ziemassvētku gars, mēs atceramies Viņu, Kura dzimšanu mēs svinam šajā gada laikā. Mēs pārdomājam to pirmo Ziemassvētku dienu, kuru pareģoja sendienu pravieši. Kopā ar mani jūs

atceraties vārdus no Jesajas grāmatas: „Redzi, jaunava kļūs grūta un dzemdēs dēlu, un viņa tam dos vārdu Imanuēls”⁴, kas nozīmē „Dievs ar mums.”

Amerikas kontinentā pravietis teica: „Jo lūk, laiks nāk, un tas nav tālu, kad Visuvarenais Kungs . . . ar spēku . . . mitīs pišļu mājokli. . . . Viņš cietīs kārdinājumus un ķermeņa sāpes. . . . Un Viņš tiks saukts Jēzus Kristus, Dieva Dēls.”⁵

Un tad nāca visu laiku dižākā nakts, kad gani bija ganībās un Tā Kunga eņģelis tiem parādījās, pasludinot Glābēja dzimšanu. Vēlāk gudrie no Austrumu zemes atceļoja uz Jeruzālemi, sacīdami: „Kur ir jaunpiezimušais Jūdu ķēniņš? Jo mēs Viņa zvaigzni redzējām austrumu zemē un atnācām Viņu pielūgt. . . .

Un, zvaigzni ieraudzījuši, tie priecājās ar varen lielu prieku.

Un, namā iegājuši, tie ieraudzīja bērnu līdz ar Mariju, Viņa māti, un tie nometās ceļos un Viņu pielūdza. Tad tie atvēra savas mantas un dāvāja Viņam zeltu, vīraku un mirres.”⁶

Laiki mainās, gadi paiet nemanāmi ātri, bet Ziemassvētki paliek svēti. Šajā brīnišķīgajā laiku pilnības atklāšanā mūsu iespējas dot no sevis patiešām ir neierobežotas, taču tās ir zūdošas. Ir sirdis, kuras jāieprieicina. Ir laipni vārdi, kas jāpasaka. Ir dāvanas, kuras jāpasniedz. Ir labi darbi, kas jāpadara. Ir dvēseles, kas jāizglābj.

Ziemassvētku dāvana

1930. gadu sākumā Margareta Kisiļeviča un viņas māsa Nellija saviem kaimiņiem, Kozičku ģimenei, pasniedza Ziemassvētku dāvanu, kuru viņi atcerējās visu savu dzīvi un kas kļuva par iedvesmas avotu viņu ģimenēm.

Tajā laikā Margaretas mājas bija Tūhilza, Albertā, Kanādā—fermeru kopiena, kuru lielākoties veidoja ukraiņu un poļu emigranti, kuriem parasti bija lielas ģimenes un kuri parasti bija ļoti nabadzīgi. Tas bija Lielās Depresijas laiks.

Margaretas ģimenē bija viņas māte, tēvs un viņu 15 bērni. Margaretas māte bija strādīga sieviete, bet tēvs uzņēmīgs vīrietis, un, ņemot vērā visus bērnus, to ricībā bija daudzas darba rokas. Tāpēc viņu mājas vienmēr bija siltas, un, neskatoties uz viņu pieticīgajiem dzīves apstākļiem, tie nekad necieta badu. Vasarā viņi audzēja visdažādākos dārzeņus, skābēja kāpostus, gatavoja

biezpienu, krējumu un marinēja gurķus maiņas tirdzniecībai. Viņi tāpat audzēja vistas, cūkas un liellopus. Viņiem bija pavisam maz skaidras naudas, taču savas preces viņi varēja apmainīt pret citām precēm, kuras tie paši nevarēja saražot.

Margaretas mātei bija draudzenes, ar kurām kopā viņa bija emigrējusi no dzimtenes. Šīm draudzenēm piederēja universālveikals, un šis veikals kļuva par tās apkārtnes ļaužu noliktavu, kurā varēja ziedot vai apmainīt nevajadzīgās nolietotās drēbes, kurpes un citas lietas. Daudzas no šīm lietotajām lietām tika nodotas Margaretas ģimenei.

Albertas ziemas bija aukstas, garas un bargas, un kādā īpaši aukstā un grūtā ziemā Margareta un viņas māsa Nellija ievēroja savu kaimiņu, Kozičku ģimenes nabadzību, kuru ferma atradās dažu kilometru attālumā. Kad Kozičku ģimenes tēvs veda bērnus uz skolu ar paštaisītām ragavām, pirms atgriezties mājās viņš vienmēr iegāja skolā, lai sasildītos pie krāsns. Ģimenes apavus veidoja lupatas un rupja audekla zeķes, kas tika sagrieztas strēmelēs, aptītas ap kājām, piebāztas ar salmiem un apsietas ar auklu.

Margareta un Nellija caur Kozičku bērniem nolēma ielūgt Kozičku ģimeni uz Ziemassvētku vakariņām. Viņas arī nolēma nevienam no savas ģimenes neteikt par ielūgumu.

Pienāca Ziemassvētku rīts, un ikviens Margaretas ģimenē bija aizņemts, gatavojoties pusdienu mielastam. Cūkgaļas cepetis krāsnī tika ielikts jau iepriekšējā vakarā. Kāpostu tīteņi, virtuļi, žāvēto plūmju maizītes un īpašais kausētā cukura punšs tika sagatavoti jau iepriekš. Ēdienkarti noslēdza skābēti kāposti, marinēti gurķi un dārzeņi. Margareta un Nellija bija atbildīgas par svaigu dārzeņu sagatavošanu, un viņu māte nepārtraukti jautāja, kāpēc viņas mizo tik daudz kartupeļus, burkānus un bietes. Bet viņas tik turpināja mizot.

Viņu tēvs bija pirmais, kas ievēroja pa celiņu tuvojāmies zirgu pajūgu un ragavas, kuros sēdēja 13 cilvēki. Būdams cilvēks, kuram patīk zirgi, viņš varēja atpazīt pajūgu jau no liela attāluma. Viņš jautāja sievai: „Kāpēc Kozički brauc šurp?” Viņas atbilde bija: „Es nezinu.”

Viņi atbrauca, un Margaretas tēvs palīdzēja Kozički kungam novietot zirgus stallī. Kozički kundze apskāva Margaretas māti un pateicās viņai par ielūgumu uz Ziemassvētku svinībām. Tad viņi visi ienāca mājā, un mielasts sākās.

Pieaugušie ēda pirmie, tad tika nomazgāti šķīvji un galda piederumi, un tad uz maiņām ēda bērni. Tas bija lielisks mielasts, kuru vēl labāku padarīja tas, ka tajā dalījās. Pēc tam, kad visi bija paēduši, viņi dziedāja Ziemassvētku dziesmas, un tad pieaugušie iekārtojās ērtāk, lai patērzētu.

Milestība darbībā

Margareta un Nellija aizveda bērnus uz guļamistabu un izvilka no pagultes dažas kastes, kas bija pilnas ar lietotām mantām, kuras viņu māte bija saņēmusi no savas draudzenes, veikala īpašnieces. Tas bija debešķīgs haoss, ar nemitīgām modes skatēm, kurā katrs izvēlējās kādas drēbes un apavus vien gribēja. Viņi sarīkoja tādu kņadu, ka Margaretas tēvs ienāca istabā, lai paskatītos, kas ir šīs kņadas iemesls. Kad viņš ieraudzīja visu bērnu laimi un Kozičku bērnu prieku, viņu „jauno” drēbju dēļ, viņš pasmaidīja un teica: „Turpiniet vien.”

Agri pēcpusdienā, pirms kļuva pārāk auksti un neiestājās tumsa, norietot saulei, Margaretes ģimene atvadījās no saviem draugiem, kuri devās prom, labi paēduši, labi apģērbusies un labi apauti.

Margarete un Nellija nekad tā arī nevienam nepastāstīja par Kozičku ģimenes ielūgšanu, un tas palika noslēpums līdz 1998. gadam, Margaretes Kisilevičas Raitas 77. Ziemassvētkiem, kad viņa par to pirmo reizi pastāstīja savai ģimenei. Viņa teica, ka tie bija viņas visu laiku labākie Ziemassvētki.

Ja mēs gribam pavadīt visu laiku labākos Ziemassvētku, mums ir jācenšas sekot Kristum. Mums ir jāsniedzas pēc Galdnieka rokas. Ar katru soli, kuru mēs speram Viņa pēdās, mēs atmetam šaubas un iegūstam ticību.

Tas tika teikts par Jēzu no Nacaretas, ka Viņš „pieņēmas gudrībā, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem”.⁷ Vai mums ir apņemšanās darīt tāpat? Viena no

Svēto Rakstu rindiņām satur cieņas apliecinājumu mūsu Kungam un Glābējam, par Kuru tika teikts, ka Viņš „gājis apkārt, labu darīdams . . . , jo Dievs bija ar Viņu.”⁸

Mana lūgšana ir, lai šajos Ziemassvētkos un visos nākamajos Ziemassvētkos, mēs varētu sekot Viņa pēdās. Tad katrs Ziemassvētki būs visu laiku labākie Ziemassvētki.

PIEZĪMES

1. Al Stillman un Robert Allen, “Home for the Holidays.”
2. Elizabeth Bowen, “Home for Christmas,” Mary Engelbreit, *Believe: A Christmas Treasury* (1998), 27.
3. Deivids O. Makejs, *Gospel Ideals* (1953), 551.
4. Jesajas 7:14; skat. arī Mateja 1:18–25.
5. Mosijas 3:5, 7–8.
6. Mateja 2:2, 10–11.
7. Lūkas 2:52.
8. Apustuļu darbi 10:38.

IEROSINĀJUMI MĀJSKOLOTĀJIEM

Pēc tam, kad lūgšanu pilni esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti daži piemēri:

1. Palūdziet kādam ģimenes loceklim skaļi nolasīt prezidenta Makeja citātu. Ja mēs gribam, lai mums būtu visu laiku labākie Ziemassvētki, mums ir jāiet Glābēja pēdās. Lūdziet ģimenes locekļus uz papīra apvilkt savu pēdu kontūras. Tad uzaiciniet ģimeni pēc jūsu apciemojuma atlicināt laiku un lūgšanu pilniem uzrakstīt uz uzzīmētajām pēdām tos darbus, ko ģimene var veikt citu labā. Ierosiniet ģimenes locekļiem izkārtot zīmētās pēdas tā, lai tās vestu pie Glābēja attēla, parādot to, kā kalpošanas darbi palīdz mums nākt tuvāk Viņam.

2. Uzaiciniet ģimenes locekļus dalīties dažos Ziemassvētku notikumos, kas ir palikuši atmiņā. Kas šos notikumus padarīja tik lieliskus? Izlasiet vai pastāstiet Kozičku ģimenes pieredzi. Aiciniet ģimeni šajā mēnesī atrast veidus, kā kalpot citiem, palīdzot tiem gūt prieku šajā Ziemassvētku laikā.